

Mennesket og strukturene

Vi har her på Sørlandet stiftet bekjentskap med forfatteren tidligere. Det var han som var med og tolket tsjekkeren Pachmanns foredrag om reaksjonene omkring Helsingforsavtalen i Tsjekkoslovakia i 1977.

Denne gangen gir Jens-Jonathan Wilhelmsen seg også ut på en fortolkning.

Nå er det ikke filologiske språkkunnskaper som er årsaken til det, men han har selv et budskap å gi etter i en menneskealder å ha oppholdt seg i Japan, India, USA og Tyskland for å studere og leve med i den ideologiske kampen i disse landene etter siste verdenskrig.

Og han har erfaringer ikke bare som iakttager — men som et menneske som selv har vært levende engasjert i denne kampen.

Bakgrunnen for hans kamp har vært hans tilknytning til MRA og hans dypt forpliktete kristne livssyn.

Han har i sin bok ca. 65 henvisninger til uttalelse fra denne tids ideologer og debattinnlegg i fra flere verdensdeler. Boken gir derfor et globalt oversyn over grunntrekk i moderne tids ideologi, eller kampen mellom ondt og godt som går tvers gjennom, raser, klasser, land og enkeltindivider.

Mange som kom i kontakt med MRA under dens oppstart i Norge fikk kanskje en forståelse av at bevegelsen spesielt hadde støtte fra kapitalsterke og konservative kretser. Dette er om så var tilfelle, forlengst et tilbakelagt stadium. Forfatteren siterer vår egen kjente biskop Alex Johnson med følgende uttalelse «Det er en hedensk tanke at det eneste som kan få folk til å henge i er trangten til å tjene penger».

Forfatteren kommer inn på at en må strebe etter en høyere motivering. Det skulle være på linje med de tanker som vestens sosialistledere har slått til lyd for i senere tid: Vekten må minst legges like mye på livsstandard som levestandard.

Det er imidlertid ikke en blåøyet kulturoptimist vi har foran oss.

Forfatteren peker på hvordan konflikter kan løses med fredelige midler, men løfter samtidig en bestemt advarende finger mot den oppfatning at interessemotsetninger ikke er realiteter og at streiker, politiske aksjoner eller andre former for press kan være nød-

vendige for å sikre grupper eller individer deres rettigheter — og siterer den tyske studentlederen Rudi Dutsche med følgende:

Med mindre protesterende grupper går til åpen provokasjon blir det i dagens Tyskland overhodet ikke lagt merke til.

Boka tar opp menneskehetens problemer på mange plan. Det er umulig å legge den fra seg etter å ha lest den, uten at du sitter igjen med følelsen av at boksens innerste budskap er å gi mennesker tro på at det nytter å arbeide for brorskap og likhet i en verden som i dag kjenntegnes av frustrasjon og frykt for fremtiden. Forfatteren mener at vi alle kan være med på å rette på denne situasjonen.

Det er ikke en bok som tror på en billig og sentimental løsning gjennom en hokus-pokus pakkeløsning ved å akseptere et bestemt vesterlandsk eller

«østerlandsk» livssyn eller marsjere i takt under samlede slagord omkring det alltid feilslåtte motto: Vi har rett.

En får et bestemt inntrykk av at forfatteren representerer ideer på marsj. Jovist er Jens Jonathan Wilhelmsen engasjert, han ønsker å «evangelisere» — men jeg tror han er enig med meg når jeg våger å påstå at han i alle fall i sine beste stunder også ville være glad for å skape engasjement selv om de også gikk på tvers av de erfaringer han inntil nå er kommet fram til.

Derfor er boken så velgjørende fri for den robot-

revolusjonisme som vi så ofte møter i form av den flom av ideologisk påvirkning vi i dag utsettes for.

Nærmest som en parallell til de 100 blomsters dager under kulturrevolusjonen i Kina peker han på menneskets rett til å være verdifulle bare ved å ofre tid — eller ha tid til å beundre markens blomster, barns umiddelbare lek, hengi seg til å bety noe for andre mennesker i glede som i sorg — for som han sier: Her ligger også en ny inspirasjon til å gå ut i hverdagen for å bygge en bedre verden.

Ø. Rostad Woxeng

28-01-161